

megírók,
Valamivel
— Havas
ott a meg-
nem kap-
Blanca.
apró vál-
elenni. —
A küldé-
nek elmé-
rva, sorát
soraira
ves level-
t mind-
a meg is
ty. Gon-
választ-
zeknek is
ybe egy
mondást
: »a sze-
em új j)
ecsek. —
nek-játék
vársnál
ena. Mit
lott«? —
es kime-
ó stb. A
zsika. A
magyarán
különben
oroztam.
s, de a
átadom
ét beso-
t. Sorát
eket át-
a és ki-

Szinyey

s ada-

ácsi.

eum-épület.
ten.

NAGYOT CSAPOTT A FEJÉRE. (Lásd a 361. lapon.)

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Perti bí vára” stb. szerzőjétől.)

(Folytatás.)

MEGLÉPETVE néztek rá s a kemény szavu telepítvényes, ki az imént oly bátran és hirtelen becsmérelte Bondot, kissé meg volt akadva, mert bizony nem tudta, mit feleljen. De mert ki akarta magát vágni, így szólt:

— Jól van no, soha se komédiázzunk! Azt akarod elhitétni, hogy csupa merő nagylelkűségből tetted. Hát aki akarja, elhiszi.

— Ugy van, felelé Bond. S aki nem hiszi, azzal nem törődöm. De mert most még nagy szükségetek lesz reám és nem boldogulnátok nélkülem, hát megmondom, miért tettem, nehogy pusztá gyanakodásotok miatt az a szegény leányka szenvedjen, akit ti magatok soha sem fogtok megmenteni, hanem csak úgy, ha én vezetek. Velem pedig csak akkor jöttök, ha nem gyanakodtok reám.

— No, ez már igaz. De így már csakugyan tudnunk kell, hogy ha nem jutalomért fáradsz, hát miért?

— Hamar megtudjátok, mert nagyon rövid történet.

Kíváncsian álltak körül a sajtáságos embert.

Bond néhány pillanatig elgondolkozva nézett maga elé, aztán csöndes, nyugodt hangon így szólt:

— Valamikor, sok évvel ezelőtt, én is azt hittem, hogy csak olyan tisztos, iparkodó ember leszek, mint akárki közüle-

tek. Azt tudjátok, hogy az anyám maori volt, de az atyám fehér ember. Mint gyermeket, anyám sokszor elvitt vad ronkai közé, mert koronként kedve kerekedett, hogy meglátogassa őket. Ekkor ott barangoltam a vad atyafiakkal, eltanultam a nyelvöket, szokásaikat, megismerkedtem az ősrendeteg minden titkaival és ők úgy félig-meddig maguk közé valónak számítottak. Később már ritkán, végre éppen nem jutottam közéjük. Atyám elvitt messzire, ott jártam, tanultam Európában, mint hajós bejártam sok világot és sok esztendő múltán kerültem vissza ide a kikötő városba. Ott éltem békességben a feleségemmel, kis leánykámmal, mignem egyszer valami ellenségem csufolkodni kezdett, hogy én félvad vagyok. Eleinte nem törődtem vele. De az emberek szeretik, ha valakit gunyolhatnak, s nem mehettem ki az utcára, hogy utánam ne kiáltottak volna: »Ni, ez Bond, akinek maori volt az anyja! Mért nem megy az erdőbe az atyafiságához?« Én elviseltem volna, de csufolták az én drága kis leányomat és az ő jó édes anyját is, mig végre megsokaltam.

— Jól van, hát elmegyek messzire, be a rengetegbe! Elfoglalok egy darab földet, ott szántok, vetek és békességben fogok élni kis családommal.

El is vándoroltunk, messze az őserdőbe. Jól ismertem a járást, kedvemre való helyet választottam ki és hozzá fogtam házikóm fölépítéséhez. A vadaktól nem féltem, tudok a nyelvükön, ismernek is; de még aki nem ősmér is, hallotta híremet. Ezt gondoltam. De egyről megfeledkeztem. Arról, hogy nem

ismerik
gyermek
kám el
vissza.
reggel,
az erdő
volt esv
tam. Ek
a maori
hogy az
vele. F
maori at
kutattan
getegben
csapatná
találtak
is vitték,
nem tud
gyobb l
leányka
tegnék!
Siettem
dalomtő
volt, de
s kereszt
egyetlen
zem. Me
erdőben.
ölte meg
tegből,
látta, fá
léje. Föl
a szíve.

Eltem
én ottho
lenni, az
Nem is
van egy
pihenni.

ismerik Lianámat, aki egészen fehér gyermek. És egy napon, mikor leánykám elsétált az erdőbe, hiába vártuk vissza. Leszállt az éj, meg is virradt a reggel, nem jött vissza. Felkutattam az erdőt, hiába. A jó anya kétségbe volt esve, de magam is halálosan aggódtam. Ekkor eszembe jutott, hogy talán a maorik rabolták el, régi meséjük miatt, hogy az ezüst barlangot kerestessék meg vele. Fölkerekedtem és sorra jártam maori atyámfiatanyáit. Sokáig hasztalan kutattam, de végre messze bent a rengetegben nyomra akadtam. Egyik maori csapatnál elmondták, hogy ők csakugyan találtak egy fehér leánykát, magukkal is vitték, de a leányka megszökött és többé nem tudták megtalálni. Erre még nagyobb lett az aggodalmam. Az a gyöngye leányka neki indult a végtelen rengetegnek! De hátha mégis haza talált? Siettem haza, de ott csak a kinos aggodalomtól beteg anyát találtam. Beteg volt, de nem nyugodhatott. Velem jött s kerestük napokig, hetekig szeretett egyetlen gyermekünket. No, röviden végzem. Megtaláltuk, ott feküdt holtan az erdőben. A fáradság, rettegés, éhség ölte meg. Nem tudott kitalálni a rengetegből, ott veszett. Mikor az anyja meglátta, fájdalmas sikoltással rogyott melléje. Föl sem kelt többé, ott szakadt meg a szive. Két halottam volt.

Eltemettem őket s azóta ott van az én otthonom. Nem tudok sokáig távol lenni, azt a kettős sirhalmot ápolgatom. Nem ismeri más senki, csak én. Ott van egy kis kunyhóm, ott szoktam megpihenni.

Mikor fölhantoltam azt a sirt, rettentő harag és keserűség töltötte meg szívemet s szörnyű bosszút fogadtam. De amint a csöndes, néma erdőben bolyongtam, vissza vontam ádáz fogadásomat. Kin töltsem bosszumot? Hátha ártatlant ölök meg? És mi haszna, ha néhány együgyű maorit lelövök? Kedves Lianámat az nem adja többé vissza. Másképp fogok bosszút állani. Ott fogok sokat járni e tudatlan, babonás vadak közt és ha látom, hogy megint ilyen áldozat került a kezökbe, elragadom tőlök, kiszabadítom. A nagy fájdalom, mely engemet ért, legyen hasznára más szomorkodóknak. És azóta itt bolyongok a rengetegben, el-ellátogatok hol az egyik, hol a másik maori törzs tanyájára és jó barátjuk vagyok. Megtudom, mit terveznek, és vagy lebeszélem őket, ha gonosz kalandra készülnek, vagy módját ejtem, hogy bele bukjanak. És mert tapasztalják, hogy mindig bajba kerülnek, ha nem követik a tanácsomat: szeretik, ha köztök vagyok és megmondom, mit tegyenek. Nem is akarom a kárukat a szegény együgyűeknek. — Ime, most már tudjátok, ki vagyok, mit művelek és mért láttok csak ritkán ott a ti kényelmes tengerparti városaitokban, gazdag majorságaitokban, ahova nem mer többé közeledni a vad maori. És ha azt hiszitek, hogy van köztetek, aki büszke megvetéssel nézhet rám, hát csak álljon elő és mondja meg.

Bizony nem állt elő senki, hanem sorra oda mentek hozzá, körül fogták és megölelték.

— Derék ember vagy te, Bond! mon-

dá Karthy kapitány Rég sejtettem én már ezt, mert hallottam itt is, ott is, hogy figyelmeztetést kaptak a vadak támadása felől, én pedig tudom, hogy ez csak olyantól eredhet, aki ott jár közöttük; tudtam, hogy te vagy a mi jó barátunk.

— Ez már egészen más, mondá az a telepítvényes, ki még azimént oly durván szólt. Így azután nem tehetek okosabbat, mint hogy bocsánatot kérek tőled sértő beszédemért.

— Nem haragszom, mert rég megszoktam a keserüséget. De most már hagyjuk is ezt. Fontosabb az, hogy mit akartok tenni?

— Hát mit egyebet, mint hogy megyünk a leánykám kiszabadítására, szólt Karthy ur.

— Természetesen, tévé hozzá a kapitány. És ebben nagyon jól megsegíthetnél, derék Bond. Te tudod, hol vannak, hogy érünk oda leghamarább hozzájuk. Azt hiszem, lóháton hamar eljutunk oda.

— Ebben nagyon tévedsz, szólt Bond. Legelőször is arra kell magatokat elszánnotok, hogy gyalog indultok utnak. Még így is csak nehezen fogtok a rengetegen keresztül jutni, de lóháton éppen nem.

— Bizony nincs olyan ló, mely keresztül kapaszkodják olyan akadályokon, aminőkön át mi jöttünk ide, mondá Rudi.

— Jól van, hát megyünk gyalog. De akkor induljunk rögtön.

— Az sem volna okos dolog, jegyzé meg Bond. Mennék egy kis darabon,

aztán megrekednénk az erdő mélyén az éjjeli sötétségben. És úgy látom, el sem vagytok látva utra valóval. A rengetegben pedig nincs vendégfogadó.

— De hát mit tegyünk?

— Itt pihenjetez reggelig. Az öreg Ambrus süssön hust, reggel aztán jól ellátva utnak indulhatunk.

— És gondolod hogy estére eljutunk leánykámhoz? kérdé Karthy ur.

— Nem gondolom. Ő már eddig nagyon messze van. A maorik elvándoroltak az ő főtanyájokra, a megerősített falujokba, mely ott van az ezüst barlang környékén.

— Micsoda? Az ezüst barlang környékén? kérdé mohón Karthy kapitány.

— Egy szikla-csoport meredez ott. Azt hiszik, arra van valahol az ezüst barlang. Ennek a bejárását keresik folyvást, azért van ott a főtanyájok. És mert találtak fehér leánykát, aki, ők úgy hiszik, elvezeti őket a rejtett kincshez, tehát bizonyos, hogy eddig már elindultak arra felé.

— De hisz az borzasztó! Hogy érjük utol leánykámot?

— Lassan, de bizonyosan. Nem esik addig semmi baja.

Mindnyájan bele nyugodtak, hogy legyen hát úgy, amint Bond tanácsolja.

— De mi is megyünk Károllyal, ugy-e kedves apa? kérdé Rudi.

— Hm, biz erre nem is gondoltam. Bajos volna velünk jönnötök olyan nagy vándorlásra. Jobb lesz itt maradnotok; majd innen elvezet valaki a bácsi házába.

— Ó, hogy legyünk mi ott magunk!

Inkább
ugy-e B

— A

A fiu
hogy ne
hát meg

Inkább gyalogolunk. Győzzük mi jól, úgy-e Bond?

— Azt csakugyan bizonyíthatom. Ha

kedvök van rá, hadd jöjjenek. Valami nagyon gyorsan úgy sem fogunk előre jutni, velünk tarthatnak.

... GYORSAN SUHANTAK LE. (Lásd a 367. lapon.)

A fiuk atyja voltaképp nem is bánta, hogy nem kell megint elválnia tőlök. Tehát megállapodtak, hogy együtt mennek.

— Most kiki nyugalomra térjen, hogy reggel jó erővel indulhassunk. Mert nem tudhatjuk, mekkora ut van előttünk.

Lenyugodtak. Ágy biz ott nem jutott senkinek, de beérték a puszta földdel is. Csakhamar mindnyájan aludtak.

Alig hogy hajnalodott, már Bond talpon volt és sorra költögette az embe-
reket.

— Egy kicsit falatozunk, aztán indulunk, hogy majd pihenhessünk, mikor a forró déli órák következnek.

Rövid idő alatt utra készen állt az egész társaság. A lovakat rá bizták a vén Ambrusra, de a fegyverét mindenki magával vitte. Elemóziás tarisznya is volt mindenkinek a nyakában. Ekkép jól felszerelve megindultak. Bond ment legelől, mert voltaképp csak ő tudta a járást.

— Most legelőször is oda megyünk, ahol a maoriktól elváltam. Magam sem igen hiszem ugyan, hogy ott találjuk őket, de mégis lehetséges, hogy még ott vannak s akkor könnyebben boldogulunk, mint ha behúzódtak megerősített falujokba.

— Azt is megostromoljuk és bevesz-
szük, szolt Karthy kapitány tüzesen.

Bond azonban nagyon nyugodtan megrázta a fejét.

— Nem ostromolhatjuk, azzal semmi cél sem érnénk el, csak veszedelembe döntenők magunkat és a kis leányt. A fegyvernek kevés hasznát fogjuk venni és igyekeznünk kell, hogy ne is kerüljön rá a sor.

— De hátha azok a vad ördögök ellenállnak?

— Az baj volna. Mert akár milyen jó puskások vagyunk, ne bizzatok benne, hogy győzhetnénk. Ők több százan van-

nak és ha kell, vakon rohannak a halálba. Ha Ranzsitiva parancsolja, százával rontanak ránk és ha a felét lelőjjük is, a másik fele nyakunkon terem és lemészárol.

— De hiszen akkor hát nem menthetjük meg leányomat? szolt Karthy ur izgatottan.

— Dehogy nem! Csakhogy nem erőszakkal, hanem észszel. A vadakat csak bizzátok reám.

Tanakodva, beszélgetve nyomultak előre. Nem sokára bent voltak az ősengetegben s körülbelül ugyan azon az uton haladtak, melyet Rudiék egyszer már megjártak. Néhol már szinte utmutatók voltak.

Rövid pihenőkkel egész nap gyalogoltak, aztán megháltak az erdőben, éppen ott, ahol Rudiéknak a rablókkal volt kellemetlen kalandjuk. Mindjárt keresték is a megkötözött rablót, de az már nem volt ott.

— Tudtam én azt, hogy a czinkosa nem hagyja itt, szolt Bond. Bizonyosan ott ólálkodott az is az Ambrus tanyája körül és leste, sikerül-e czinkosának bejutni; mikor pedig látta, hogy baj van, odább állt.

Másnap korán reggel tovább vándoroltak és déltájban eljutottak arra a helyre, hol a maori kunyhók álltak. De most üres volt mind.

— Gondoltam, hogy így lesz, szolt Bond. Most már utánok kell mennünk.

— De hogy tudjuk meg, merre mentek?

— Bizonyos vagyok benne, hogy az ezüst barlang tájékára siettek a fehér

leánykával De különben is nyomra találunk, mert amerre egész csapat gázol, ott mindig marad valami nyom.

Bond nem is csalódott. Mihamar rátaláltak a csapásra, melyen a vadak végig vonultak, be a rengetegbe. Követék tehát a nyomot. Már majdnem esteledett, mikor fáradtan megpihentek.

— Ni, ott szalad egy olyan vaddisznó, amilyennel nekünk akadt sorunk, szolt Rudi.

Bond láthatólag megütközve nézte.

— Az ám! És hogy fut!

— Pedig nagyon messze van tőlünk, nem is igen látott.

— Valami bajt érez. Én is kezdem érezni.

— No, azt a bajt én is érzem, hogy az esti szél ugyancsak meleg, szolt Karthy kapitány. Ilyet még soha sem tapasztaltam.

— Örülni fogunk, ha ezt a mai tapasztalást meg nem keserüljük. Szaporán, talpra mindenki és fussunk! kiáltá Bond.

Felugrani felugrottak, de futni nem akartak mindjárt.

— Miért fussunk? Van jó puskánk, hadd jöjjön az ellenség! kiálták.

— Jön is és nem fél százezer puskától sem. Nincs orrotok? Szagoljátok csak egy kicsit a levegőt!

Mindnyájan szaglálni kezdtek. Egyik-másik nem érzett semmit, de többen így szóltak:

— Csakugyan... valami kis füstszagot érezhetni. Mi az?

— Mi? Az, hogy ég az erdő s a tűz erre felé tart. És ha gyorsan ki

nem jutunk az erdőből valahová szabad mezőre, megsülünk.

De most már aztán egyszerre kész volt a futásra mindenki. Csak Károly szeretett volna még pihenni.

— Hiszen az a tűz nagyon messze lehet, nem látni semmit.

— Majd látjuk nem sokára. Rettegetes gyorsasággal terjed az és nincs hatalom, mely föltartóztassa, magyarázta Karthy kapitány. Nincs idő gondolkodásra. Csak az a kérdés, mely irányban juthatunk ki leghamarább. Most mutasd meg, Bond, hogy ismered az őserdőt.

— Nem is esem kétségbe. Csak jól meg köll figyelni, honnan fúj a szél, merre viszi a tüzet... így... már tudom... az ellenkező irányba kell menekülnünk... ezzel azonban eltávozzunk az utunkból és nagyot kell majd kerülnünk, hogy megint nyomra jussunk.

— Az már a kisebbik baj... Ha megégnünk, akkor még úgy sem jutunk célhoz, szolt egy utitárs. (Folyt. köv.)

A JAGUÁR.

(Képpel a szemlapon.)

KÉNYES, karmolós jószág már így is a mi ravasz cziczánk. Hát még ha tudná, milyen hatalmas atyafisága van! Bizony még inkább elbizná magát. Az igaz, hogy azért belőle mégsem válnék hatalmasabb fenevad, ami jó szerencse reánk nézve; mert ugyancsak baj volna, ha a mi sok cziczánk egyszerre csak olyan veszedelmessé válnék, mint atyja-fia, pl. a jaguár.

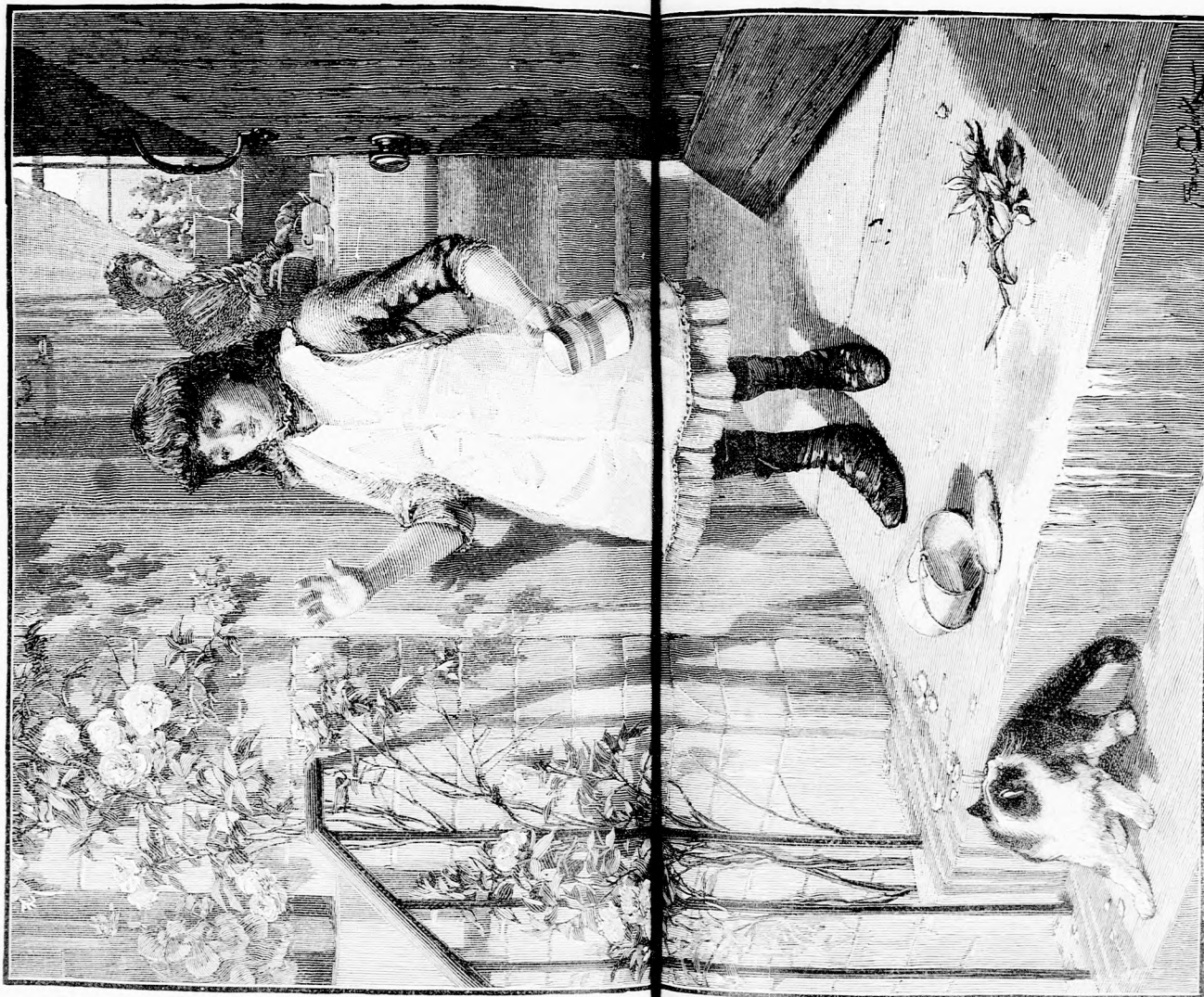
A macska-nemzetségnek ez a fajtája déli Amerikában van otthon, különösen az Orinoko folyó tájékán. Nem olyan hatalmas, mint az oroszlan vagy a tig-

ris, de nem is olyan csöpp jószág, mint a mi házi macskánk. Holmi kisebb fajta tigrissel bizony bátran sikra szállhatna. Gyögyörű pöttyös bundája vadászoknak igen kedves zsákmány, csak hogy nem könnyű hozzá jutni, mert a jaguár óvatos és ravasz, mint minden macska-fajta s meglapul a sűrű erdőben, legszívesebben a vizek mentén.

Nemcsak azért szeret a vizek mentén tanyázni, mert így mindig könnyen olthatja szomját; hanem mert ott leghamarább jut prédához is az inni járó más gyöngébb vadakból. Ha pedig ilyenre nem akad, akkor a halászatra is rá fanyarodik. A macska-fajtából való állatok rendszeren nem szeretik a vizet, de a jaguár félig-meddig kivétel. Ő sem szeret ugyan a vízben gázolni, de a halat kedveli. Meglapul tehát valamely fa-ágon, mely kihajlik a vízre és lesi a vígan uszkáló halcskákat. Ezek nem gyanítják a veszedelmet s amint valamelyik a víz színéhez közeledik, a jaguár villámgyorsan lecsap éles karmával s kiragadja zsákmányát a vízből. A benszülöttek azt állítják, hogy harezra száll még az alligatorral is; de már ezt bajos elhinni, mert a vízben a pompásan uszó alligator könnyen elbánná a jaguárral.

De azt sokan és sokféle-kép tapasztalták, hogy van a jaguárnak egy sajátságos gusztusa. Az tudni illik, hogy a fehér embert nem igen szereti,

de a négert azonnal megtámadja és ha lehet, szét marcangolja, fölfalja. Még az állat-seregletben fogva levő jaguár is közönyösen nézi a fehér bőrű báméskodó-

kat, de mihelyt néger közeledik, azonnal dühössé lesz és rárohanna, ha lehetne. Ezért az ott élő fehérek azt tartják, hogy

bátran lepihenhetnek az erdőben, a veszedelmes fenevad nem bántja őket. De már biz én nem igen tudnék megbizni benne.

tudós utazó beszéli, hogy egy izben sajátságos eset történt, mikor ott járt a benszülöttek tanyáján. A tanya szélén két benszülött gyermek heverészett, egy fiu

meg egy leány. Egyszerre csak hatalmas jaguár topant eléjük. Ugyancsak megrémültek s meg sem próbálták a futást, mert tudták, hogy úgy is hiába. De a fenevad nem is bántotta őket, csak játszani akart. Hanem a játéka persze kissé gorbomba volt. Rá-ráugrott a fiura és feldöntötte, végig húzta rajta a karmait, majd meg nagyokat csapott a fejére első lábaival, úgy hogy a fiu ájultan terült el. Ekkor a leánykára került volna a sor, de a leány megköszönte a mulatságot, fölkapott egy galyat és nagyot csapott a hivatlan játszótárs fejére. (Lásd a képet a czimlapon.)

Ez meg a jaguárnak nem tetszett s haragosan kezdett morogni, míg a bátor leányka segítségért kiáltozott. Meg is hallották a tanya-beliek és oda siettek. A jaguár pedig, bár még lett volna elég ideje, hogy elragadja a leányt, megfordult és eltűnt a sűrűségben. Nyilván nem volt éhes, azért elégedett meg a pusztá játékkal.

A fogságban a jaguár nagyon nehezen szelidül meg; de lassanként mégis hozzá szokik ápolójához, kitől az enni valót kapja s még el is busul, ha megszokott régi ápolóját nem látja többé.

Különben a feketéket is csak akkor bántja, ha nagyon éhes, ami pedig ritka dolog, mert zsákmányt bőven talál. Egy

PÁKOSZ CZICZA. (Lásd a 367. lapon.)

A PANORÁMÁS OLASZ.

»IDE mellém, urfiak, kisasszonyok,
Kicsi térben nagy világot mutatok.
Ez ám csak a bűvös szekrény —
Nézzenek be az üvegjén! —
Didl-didl-dum!

Im, a tenger, rajta hajók inganak,
Hosszu uton messze tájra indulnak;
Parton, hajón sok szív dobog,
Bucsu-intő kendő lobog —
Didl-didl-dum!

Rrrsss! ... közelebb hajoljon most
mindenik —
Szemük elé hatalmas város tűnik:
Talán felismerték már is,
Hogy e fényes város Páris —
Didl-didl-dum!

Rrrsss! ... egy másik: felhőkön túl
merednek
És víjják az eget a havas hegyek.
Örök hó s jég borul rájuk,
Svájcz s Norvégia a hazájok —
Didl-didl-dum!

Rrrsss! ... egy újabb: ami most követ-
kezik,
Ez a sárga határtalan messze sík:
Afrikának sivatagja,
Három gula a hegy rajta —
Didl-didl-dum!

Rrrsss! ... Ős erdő! Vadon, sűrű
rengeteg,
Roppant fái nagy magasra rengenek.
Hisz tudjátok fiúk, lányok:
A lakói indiánok —
Didl-didl-dum!

S szemük elé mind újabb kép így
kerül,
Nézésében a sok gyerek elmerül.
S távol Emma s a kis Janka
Csak a muzsikáját hallja:
Didl-didl-dum!«

»Valj' mi lehet? Tán valami nagy
csoda?
Jöszte, Jankám! Fussunk, nézzünk el
oda!«

S ők is futnak, néznek, látnak,
Vége nincs a nagy csudáknak,
Sem pedig a muzsikának —
Didl-didl-dum!

AZ ELLOPOTT TESTVÉRKE.

— Beszélyke. —
(Képpel a 365. lapon.)

GY volt az és nem máskép. Ellopták. Ágnes és Emil, de még Jolánka és Margitka még ma is jobb szeretik, ha nem kérdi tőlök az ember, hogyan is esett meg ez a nagyon kellemetlen eset azon a gyönyörű nyári napon.

Mert gyönyörű nyári nap volt, amikor azt hiszi az ember, hogy nem is lehet más, csak csupa öröm és vigasság. Pedig a nap egyformán süt vigadozókra és busulókra.

Azon a napon sokáig sütött a vig testvérekre. Olyan mosolygóan sütött, hogy Emil egészen föllelkesülve szaladt a leányokhoz.

— Igazán kár itt ógyelegni ezen a szűk udvaron! Én kísétálok a mezőre. Nincs tulságos meleg, egész gyönyörűség lesz a fűben heverészni.

— Tökéletesen igazad van, szólt Ágnes. De most mindjárt mégsem mehetünk; alig érnék ki, már vissza kellene térnünk ozsonnára.

— Az is igaz. De hát ha egyszer nem ozsonnálhánk?

— Ohó! Azt nem engedjük el! kiáltották Jolánka és Margitka. Ha tetszik, menj előre, majd mi ozsonna után követünk.

— Hm! Nagyon bölesek vagytok. Csakhogy én még jobbat tudok.

— Halljuk! Mi az a jobb?

— Az, hogy vigyük ki az ozsonnát a mezőre. Ha szépen megkérjük a mamát, bizonyosan megengedi.

Ez már olyan okos beszéd volt, hogy a lányok megint készségesen megvallották, hogy csakugyan Emil a legokosabb köztök.

— Persze hogy megengedi! Mindjárt viszem is a kis kosarat.

A mama csakugyan megengedte. Nem is volt oka, hogy ne engedje. A lapos nem volt nagyon messze, sokszor sétáltak ott; elég nagyok is voltak a gyerekek, hogy maguk osztozzanak az ozsonnán. Tele rakta tehát a kosárkát mindenféle jó harapni valóval s a testvérek nagy vigan készültek az indulásra. De ekkor megszólalt egy vékonyka hang:

— Én isz medet... én isz...

Ez a vékonyka hang a piczike Gizuska hangja volt. A nagyobbak pedig, mert valóban jó testvérek voltak, kaptak rajta.

— Vigyük ki a piczikét is!

— Persze, hogy kivisszük! Mind együtt leszünk.

De már ebben a mama mást gondolt.

— Nem, a piczikét csak hagyjátok itthon. Ő még nem bir sokat gyalogolni, aztán folyvást vigyázni is kell rá, hogy valami baja ne essék.

— Oh, fogunk mi vigyázni rá, mint a szemünk fényére, monda Ágnes, aki legnagyobb volt a testvérek közt.

— De mennyire! erősíté Emil. Gyalogolni sem fog. Ölbe vesszük, mihelyt panaszkodik, hogy fáradt. Hadd jöjjön velünk, mamácska.

— Ha ti nagyobbak, Ágnes és Emil, komolyan megígéritek, hogy lelki-ismertesen fogtok rá vigyázni, akkor nem bánom, menjen veletek.

— Megigérjük, hogy ne! Meglásd mamácska, nem lesz semmi hiba.

No, ebben a mama könnyen meg is bízhatott. A nagyobbak valóban szerették kedves kis testvérkéjüket, aztán meg nem is volt itt a környéken semmiféle veszedelem. Állatok nem jártak azon a mezőn, még folyó, patak sem volt közel; sima, puha mező terült el minden felé, ember is elég járt arra, ott bátran mulathatnak.

Megindult tehát a kis csapat. Ágnes fogta kézen a piczi Gizikét, aki ugyan csak rakta aprócska lábait. Persze, még nem jutottak messzire, már panaszkodott, hogy fáradt. Sebaj! Ölbe kapták és tovább sétáltak.

Rövid idő alatt kiértek a mezőre. Jolánka és Margitka legjobban szerették volna, ha mindjárt hozzá látnak az elemózsias kosárhoz; de Ágnes meg nem engedte.

— Még nincs itt az ideje, nagyon korán volna. Előbb szedünk virágot, fogunk pillangót, aztán ozsonnálunk. Egyikünk mindig itt lesz a kicsikével.

— Így jó lesz, szólt Emil, igen okos képpel. Nekünk kettőnknek kell vigyáznunk, hogy minden rendben legyen.

Ez nem került valami nagy fáradtságba s az idő kellemesen telt. Lassan-lassan Emil is úgy találta, hogy már ideje megvizsgálni, mi van a kosárban. Ágnes sem ellenkezett többé, tehát letelepedtek a fűbe s olyan ozsonnát csaptak, hogy nem cserélték volna el akár melyik kiskirályéval sem. A kis Gizike mindenből a legjavát kapta s nagyon meg volt elégedve: nem is volt vele

semmi baj, szépen csücsülve maradt a pázsiton. Jolánka és Margitka azonban csakhamar megunták a veszteglést és elsétáltak, míg Emil a kicsikével játszott. Ágnes pedig egy érdekes könyv olvasásába merült. (Lásd a képet a 365. lapon.) Mert azt is hozott magával, jól tudva, hogy neki kell legtöbbet ott lennie a kicsike mellett. Nem is bánta, mert nagyon szeretett olvasgatni s ez a történetke, melybe bele fogott, igen érdekes volt. Hadd sétáljanak a többiek.

El is sétáltak messzire s jó idő múltán szinte alig hallhatólag hangzott a kiáltás:

— Emil, jöjj csak ide! Van itt valami!

— Mintha hívának, szólt Emil.

Ágnes annyira el volt merülve a könyvébe, hogy semmit sem hallott. De most fölpillantott.

— Hivnak? Hát csak menj.

El is ment és Ágnes tovább olvasott. Nem zavarta semmi, mert a kicsike a jó ozsonna után végig nyújtózott a fűvön és szépecskén elaludt. Így aztán szaporán haladt az olvasás és nem telt bele sok idő, végére ért Ágnes a történetkének és becsapta a könyvet.

— Nagyon érdekes volt... kár, hogy már vége.

Az bizonyos, hogy kár volt. Már csak azért is, mert most már aztán nem igen tudta Ágnes, mibe fogjon bele. Ha Gizike ébren volna, eljátszhatnék vele. De így csak néznie kell. Ez pedig unalmas.

— Tulajdonképen nincs is rendjén... én már sokáig ültem egy helyben; most

Emil maradjon itt helyettem... De nem fog ám eszébe jutni... elszaladt a lányok után s mind oda maradnak. Ugyan mit találhattak olyan érdekeset? Megnézem... amig oda érek és Emilt ide küldöm, nem eshetik baja a kicsikének... alszik, föl sem ébred addig.

Talpra ugrott s szét nézett. Hamarjában nem is látta, merre járnak a többiek. Mert jó messzire voltak egy sűrű bokros helyen; ott pillantotta meg Jolánkát, amint ez egyszerre kilépett a bokor mögül.

Oda sietett hozzájuk.

— Mit csináltok? Mi van itt?

— Nagyon érdekes... két fészket is találtunk. Apró madarak vannak benne... egyik itt van a fűben... Emil mondja, hogy pacsirta... a másik meg itt van a bokorban, az fülemile.

— Igen, és próbáltuk etetni a kicsinyeket... Már sikerült is... fogtunk apró rovarokat s a kis fülemilék bekapták.

Ez már csakugyan nagyon érdekes volt. Mindnyájan nagy buzgalommal láttak utána, hogy rovarokat fogdossanak a csupasz fiókáknak. Hadd legyenek is jó ozsonnájok.

— Emil ki akarta venni a fészket a bokorból, szölt Jolánka; de mi nem engedjük. Ugy-e, azt nem szabad?

— Persze, hogy nem. Mire való volna is az?

— Csak Gizikének akartam megmutatni.

— Igaz a! Most már közületek menjen valaki Gizikéhez, én eleget ültem ott. Menj te, Emil.

— Én majd azután megyek. Menjen először Margitka.

A jókis Margitka nem el-

... OLVASÁSBA MERÜLT. (Lásd a 364. lapon.)

lenkezett és elment. De nem sokára vissza tért s már messziről kiáltá:

— Hát hova bujtattad a kicsikét, Agnes? Nincs ott...

— Ugyan már, hogy ne volna! De te olyan ügyetlen vagy, még ilyen közlőrl sem találsz vissza oda, ahol ozsonnáltunk.

Már ezért megneheztelt Margitka.

— Hogy ne találják? Talán csak nem ostromáltunk máshol, mint ahol az üres kosár van meg a te könyved. Gizike pedig nincs ott.

— Ugyan ne fecseggj a világba! Talán bizony ellopták.

De amint kimondta Ágnes, mindnyájan bele sápadtak. Igenis, hátha ellopták? Ki mondja, hogy ez meg nem eshetett?

Most már mindannyian futvást futottak oda. És Margitkának igazsága volt. Ott volt a kosár, a könyv, de a kicsikének hiált helyét találták.

— Talán fölébredt és elkószált valamerre, biztatta őket Emil. Keressük négy felé, mindjárt rá találunk. Nem juthatott messzire azokkal a csöpp lábaival.

De bizony hiába keresték. Kialtozták a nevét, nagy darabon fölmutattak minden bokrot. Sehol semmi nyoma a kicsikének. A veríték csorgott mindnyájokról, talán nem is annyira a fáradság, mint a rémület miatt. Már hiába minden kutatás, itt a környéken nincs Gizike. Haza nem mehetett, mert az utat nem tudja. Ellopta valaki!

Most már mit tegyenek? Hogy térjenek haza a rájuk bizott kicsike nélkül? Hogy lépjenek a mama elé s hogyan vallják meg az igazat?

— Pedig még sincs más hátra, szólt Emil nagy busan. Mi itt már nem tudunk semmit csinálni... a mama talán még kitalál valamit, hogy nyomára akadjon Gizikének. Mentül hamarább, annál jobb.

— Igaz! sóhajták mindnyájan.

És megindultak haza. Még soha vert hadsereg ily szomorúan nem ballagott haza felé. Szinte szerették volna, ha soha sem érnek haza. De bármily lassan mentek, végre mégis csak haza értek.

Ekkor következett a legszörnyűbb pillanat. Hogy kezdjék a szomorú valloást és ki kezdje meg? Remegve léptek a mama elé, kinek meglátszott az arczán, hogy semmi bajt sem gyanít.

— Nos, jól mulattatok? kérdé.

— Oh... igen... nagyon jól... az az nem... mert izé... oh, a kis Gizike...

— Mi történt vele?

— Elveszett... ellopták!

Éppen ekkor a másik szobából betopant a kis Gizike. A bűnösök örvendve is, álmélkodva is bámultak rá.

— Ho... hogyan... itthon van?

— Persze hogy itthon! Hanem töletek ugyan ellophatták volna. Kiküldtem az öreg dadát, nézzen utána, mit csináltak? — s ő úgy találta, hogy magára hagytátok a kicsikét, aki éppen fölébredt és sirt. Titeket pedig nem látott, tehát haza hozta. Mondhatom, szépen beváltottátok, amit ígértetek.

Szégyenkezve kértek bocsánatot s megvallották, hogy a komoly ígéretről bizony megfélekedtek. Jó szerencse, hogy baj nem lett belőle. De megfogadták, hogy jövőre igazán meg is tartják, amire fogadkoznak.

PÁKOSZ CZICZA.

(Képpel a 360. és 361. lapokon.)

PÁKOSZ *czicza, mit műveltél?*
Nos, felelj!
Addig bujtál, settenkedtél,
Amíg, ó haszontalanja,
Felborult a bádog kanna,
És belőle kicsordult a tej!

Ugy-e, tudod a hibádat?
Elszelelj!
Mert leházza az irhádat
Ha megtudja a vén Panna,
Mért borult fel hát a kanna
És belőle mért folyt ki a tej!

KIRÁNDULÁS A VASKAPUHOZ.

(Képpel a 357. lapon.)

GYÖNYÖRÜ folyó a Duna. Nagyon tetszett Ferkónak és Veronkának, amint végig hajóztak rajta. Csak az nem tetszett nekik, hogy egyszer aztán partra kellett szállni és szüleik azt mondták, hogy egyelőre nem hajóznak tovább.

— Milyen kár! szölt Ferkó. Pedig azt mondják, hogy itt már közel a Vaskapu. Azt már csak szeretném látni, milyen az a kapu, amellyel ezt a nagy folyót el lehet csukni. Az lehet csak valami szép!

Már ezt Veronka is szerette volna látni. Akkor kaput bizony még ő sem látott. Otthon a templomnak nagy kapuja van ugyan, de hát itt az egész templom is bele férne a folyóba.

— Tudod mit? Nézzük meg! szölt Ferkó. Kinyitni ugy sem tudjuk, hát messzire nem tévedhetünk. Majd szépen aztán haza térünk.

A parton találtak üres csónakot, abba bele ültek. Még csak az evezéssel sem kellett fáradni, mert a sebesen rohanó folyó ugyancsak gyorsan vitte őket. Szinte bizony nagyon is gyorsan, majdnem szé-

dültek bele. Nem is igen értették, hogyan folyhat a víz oly sebesen, mikor itt nem messze kapuval van elzárva.

Ezen azonban nem sokáig törhették a fejöket, mert egyszerre csak azt vette Ferkó észre, hogy nagy szirtek állnak ki a vízből, a folyó szinte dübörögve zuhog, tajtékzik, kavarog.

— Jaj, ha neki visz a sziklának, fölfordulunk!

Ijedten kapkodtak az evezőhöz, hogy valamikép irányt adjanak a csónaknak. De ezt éppen csak hogy megpróbálták, mert a következő pillanatban a rohanó ár kicsavarta kezökből az evezőt. Halálos rémülettel ültek a csónakban s vilámgyorsan suhantak le (Lásd a képet a 357. lapon.) a zuhatagos folyamon. Néha be-becsapott a víz a csónakba, néha ugy látszott, mintha mindenestül elmerülnének. De a csónak jól meg volt ácsolva, mert nem billent föl, nem is merült el. S egyszerre csak kiszélesedett, megcsöndesült a folyó, s lassan ringatva vitte őket odább.

Ez nem volt számukra nagy vigasztalás. Már nem voltak kíváncsiak a Vaskapura, hanem csak azon bánkódtak, hogy kerülnek haza? Szerencséjökre egy halász-bárkával találkoztak s a halász már messziről látta, hogy valami baj van, oda evezett és kihuzta őket a partra.

— Micsoda vakmerőség volt az, gyerekek, hogy neki mertetek indulni a Vaskapunak? Ezer szerencse, hogy élve jutottatok keresztül.

— Mit? Hogy keresztül jutottunk? szölt Ferkó. Hiszen igaz, hogy a Vaskaput kerestük, de még eddig semmiféle kaput sem láttunk.

A halász nagyot nevetett.

— Ó, hát ti azt hittétek, hogy itt valóságos kapu van? A Vaskapu nem igazi kapu, hanem egy sor szikla, mely keresztül fekszik a folyón és ha nem

nagy a víz, a sziklák úgy elzárják a folyót, hogy nagyobb hajó keresztül nem juthat a szirtek közt. Akár csak hatalmas vaskapu zárná el. Innen van a neve.

Ferkó és Veronka most már értették és egy kicsit röstelték is, hogy ők igazi kapunak gondolták. Estére vissza kerültek szüleikhez és megfogadták, hogy amit nem értenek, azt megkérdik s nem indulnak a maguk kis eszével kalandos kirándulásokra.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „*Kis Lap*“ XL. köt. 19-dik számában közölt karika rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Br. Majthényi Józsi, Witz Arthur és Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Schaffer Mariska és Gézuska. Az 1200 darab használt levélbélyeget vettem s annak a szegény fiucsának át is adtam, ki ugyan-annyi köszönetet küld nektek a küldeményért, ahány a darabja. A képrejtvény más változatban már megjelent a »*Kis Lap*«-ban. — **Beödy Ábris.** A krokodilusnak kicserzett bőre ma már nem ritkaság. Apró tárczákra és díszművekre szép rajzánál fogva alkalmas is, de már hogy apának nevenapjára megtakarított pénzceszkéből ilyen bőrből varrass vadász csizmát: ezt még sem ajánlanám, ha kifutná is a költség, amely minden esetre jóval nagyobb, mint az a 6 forintoska és 38 krajczárka, melyet e czélra össze kuporgattál. De már egy pár papucsra annál bővebben telik (én is ilyen hordok) s még marad is jókora fölösleged. — **Wertheimstein Adrienne.** A mese ügyes. A forrás megnevezésénél nem elég fölemlíteni milyen nyelvből van fordítva, de azt is kell tudnom, hogy kinek a nyomán? — **Regdon Ákos.** Még az én értemre: az volt a szabad-uszási nagy próba, hogy a Margit-sziget alsó csucsától az u. n. »sóházig«, tehát odáig, ahol ma a vámpalota áll, usztak el a Duna közepén a vetélkedő növendékek (hol fiúk, hol leányok) mialatt az uszó-mester és a tanuk ladikon követték őket, aminek az a haszna is volt, hogy, ha egyik-másik kidőlt a nagy munkában, oda menekülhetett. A dicsérő oklevél ugyan oda veszett ilyen formán, de megmaradt az egészsége, sőt tán az élete, ami mindenképen bece-

sebb. — **Fischer Albert.** Sorát ejtem. — **Scharff festv.** Szintén besoroztam. A »*lak*« különben nem a kastélynak másik neve. Lak a kunyhó is. — **Balogh Pista, Ványa Mariska, Witz festv., Bazilevszky Kázmér.** Olvassátok el az alább következő felhívást. — **Vadas Zoltán.** Kedves meglepetés. A képet, mely azt a barátságos arcú fiucskát tünteti fel, a »Forgó bácsi magán arcképcsarnokába« helyeztem. Mindig kedves emlékeztető lesz az nekem.

BÜNTETÉS.

K. F. foszlott szélü papirosra irván, levelét nem vehetem figyelembe. F. b.

JÓTÉKONYSÁG.

„Cseresznye-szárakat gyűjtsünk!“

Itt van ismét a zamatos nyári csemege, ismét földerült a kedves cseresznyének ideje. Amig jóízűen ropogtatjátok, szegény pajtásaitok jussanak eszetekbe, és ne mulasztatok el a gyümölcs szárait össze gyűjteni.

Bizonyára emlékeztek még: tavaly is milyen fényes eredményre jutottunk vele, hogy a szárakat nem hagytuk kárba veszni.

A 40 forintot haladta meg az az összeg, melyet az ilyen, munkának sem nevezhető gyűjtéssel juttattunk a szegény gyermekek nyári telepének.

A cseresznye-szárakat csak oda vigyétek, küldjétek, ahová tavaly: Grossmann és Klein urakhoz (Károly-körút 24 sz.)

Ez a derék kereskedő-ház, mint tavaly, az idén is beszámol nekem minden egyes küldeménygel.

Tehát: a cseresznye-szem a tietek — a cseresznye-szár a szegény gyermekeké!

*Bő cseresznye-uzsonnákat kíván nektek
Forgó bácsi.*

*

A nyári szünidei telep részére: Hermann Stefania 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

Forgó bácsi.